

ИМАМ СВЕТЛО БЪДЕЩЕ В ИСУС ХРИСТОС

Мат Браун

От книгата "Избран: Припомняй си Евангелието всеки ден"

Приятелят ми Райън ми сподели една история за човек на име г-н Би, който бил професор в Пекинския университет, известен още като "Китайският Харвард". Той си направил шега с комунистическата партия пред група студенти по време на час. Един от тях докладвал за това в полицията. На следващия ден полицаи нахлули в офиса на г-н Би и го отвели в отдалечен, студен комунистически затвор - без предупреждение и без процес.

Онази сутрин той се събудил като професор, оглавяващ един от най-престижните академични постове в света. Вечерта бил зад решетките в затвора. Китайските затвори по онова време били едно от най-лошите места на земята - ужасни свърталища на болести, мъчения и смърт. Г-н Би бързо потънал в депресия и отчаяние. Депресията му го довела до мисли за самоубийство само за няколко седмици. Един следобед, потънал в тъга, той отишъл до прозореца на килията си, която била на осмия етаж. Китайците не слагали стъкла на прозорците на затворническите килии на по-високите етажи. Ако някой затворник вземел решение да се хвърли и да се самоубие, това не е било проблем за тях.

Сърцето на г-н Би биело лудо, докато гледал навън и си мислел да скочи. А после нещо се случило. Чул един тих гласец да му казва: *"Не го прави, не го прави, не го прави."* Той седнал отчаян на пода в средата на килията си.

Там, върху твърдия циментов под, спомени нахлули в ума му. Един негов приятел, чуждестранен професор, който бил християнин, бил споделил с него Евангелието. Г-н Би се помолил: "Исусе, ако Си реален, моля Те дай ми онази прошка и мир, за които моят приятел ми каза, че Си обещал. В замяна, аз ще Ти предам живота си и ще Ти служа." Както самият г-н Би казва: "Никога небето не е било по-синьо, нито слънцето - по-ярко, както през отворената дупка на онзи

прозорец, и в сърцето ми се надигна такава радост, каквато не бях изпитвал никога досега."

Този изтъкнат професор отхвърлил всичките си съмнения и се провикнал: **"Имам светло бъдеще в Исус Христос!"** Пазачите го чули и свирепо му казали да млъкне. Но радостта му не можела да бъде удържана. Той продължавал да крещи отново и отново, докато те не дошли в килията му и не го пребили. Един затворник, освободен чрез вярата си в Евангелието на Исус, е по-свободен от всеки друг човек, намиращ се извън затвора, но непознаващ Евангелието.

Г-н Би в крайна сметка бил освободен и основал няколко сиропиталища във вътрешността на Китай, грижейки се за бедните и водейки много хора при Христос. Той имал светло бъдеще в Исус Христос. И до днес неговата радост продължава да бъде заразителна за тези, които го срещат. А и той ще потвърди, че радостта, която е имал в затвора, е същата, която изпитва и днес. Понякога всеки човек се чувства сякаш е в затвор, който сам си е създал - в капана на мислите, навиците, действията и досадното минало, които не го оставят на мира. Евангелието ни учи, че най-лошият затвор е този, който сами сме си създали. Килиите в него са с решетки, изградени от собствената ни несигурност, от дълбоката убеденост, че нещо не е както трябва вътре в нас, че нещо е сериозно повредено. Носим това като верига около врата си. Това е състоянието, в което обикновено се намират хората. То ще се промени само, ако се случи нещо, което да ни разтърси.

Евангелието е най-разтърсващата мярка. То е окървавен кръст. То е смъртта на Самия Бог заради нас. То е абсолютното, смазващо поражение на самата смърт при славното възкресение, което изразява Божията любов и сила през цялата вечност. Писанието ни напомня, че трябва много да внимаваме в нещата, които сме чули, особено когато става дума за Евангелието (**Евреи 2:1**).

Най-важната проповед, която някога ще изнесеш е онази, която ще проповядваш на самия себе си, напомняйки си всеки ден: "Имам светло бъдеще в Исус Христос."

*„Heilig-Geist-Feuer“ Zentrum, Wien, Manfred & Milena Gruber
Център „Огънят на Святия Дух“ - град Русе*